

DE REDACTIE PRIVAAT

POUR UNE STRATÉGIE DE LA RUPTURE

1. Het was de bekende (beruchte) franse strafpleiter, Jacques Vergès, die ik nog persoonlijk te Gent heb mogen ontmoeten ten gelegenheid van een voordracht, dewelke voorhield dat men moest kiezen tussen de “stratégie de la connivence” en de “stratégie de la rupture”.

In mijn 59e baliejaar stel ik mijzelf de vraag of ik niet ten onrechte 58 jaar lang de eerste strategie heb gevolgd, dan wanneer ik beter de tweede had aangewend.

Toen ik emeritus werd had ik opnieuw tijd om mijn advocatenberoep meer dan voorheen uit te oefenen. En ik herinner mij nog levendig hoe ik in een complex strafdossier voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling moest pleiten. Ik was ter plekke om 10u. in de voormiddag en kon pas om 15u. pleiten. Toen was mijn reactie: ik wist niet dat dit justitieel bedrijf nog steeds zo “schabouwelijk” functioneert.

2. Ter verdere illustratie vermeld ik hierna enkele voorvallen die ik recentelijk meemaakte, dan wanneer ik toch niet zo dagdagelijks in het Gerechtsgebouw actief ben. Ik zet ze al even op een rijtje:

1. In een procedure waarbij een gerechtelijk aangestelde notaris van partijdigheid werd beticht en derhalve zou moeten vervangen worden, werd de rechtsdag waarop moest gepleit worden 14 maanden later gefixeerd omdat het betrokken rechtscollege “overbooked” (sic) was.
2. In een correctionele zaak had de betichte een getuige “à décharge” laten horen, waarop het openbaar ministerie wenste een getuige “à charge” te laten horen. De zaak werd van juni naar september verzonden, maar daags vóór de zitting liet de griffie weten dat de zaak opnieuw zou worden uitgesteld. Op de vraag waarom dit nodig was, werd geantwoord dat de getuige niet kon aanwezig zijn maar op de vraag wanneer men dit had vernomen was het antwoord kort na de zitting in juni!
3. In een bijzonder complex dossier had ik in het vooruitzicht van de zitting mijn pleidooi tijdens het weekend grondig voorbereid. Ter zitting zegt de voorzitter dat er een plaatsbezoek

zou zijn enkele weken later. Waarom dit niet had kunnen medegedeeld worden om een nodeloos voorbereidend werk te vermijden, is moeilijk te begrijpen.

4. In een evenzeer complex dossier werd de zaak op verzoek van een partij uitgesteld tot drie maand later. Vijf minuten vóór de zitting, waarnaar de zaak uitgesteld was, wordt door deze partij een uitvoerige conclusie overhandigd aan de wederpartij!
5. Tien minuten vóór de zitting deelt één van de raadslieden van de betichte mede dat hij ziek is en niet kan verschijnen. Wanneer de rechtbank informeert om te vernemen wanneer hij wel kan komen pleiten, blijkt hij onbereikbaar te zijn.

Het is toch niet aanvaardbaar dat een rechtscollege niet op korte termijn kan beslissen over een vervanging van een notaris?

En kan men van een rechtscollege niet verwachten dat het de griffie opdracht geeft om de advocaten onmiddellijk te verwittigen van zodra men weet dat een zaak wordt uitgesteld! Hetzelfde kan natuurlijk ook worden verwacht van de advocaten die het inzicht hebben een uitstel te vragen.

3. Leven in medeplichtigheid betekent dat advocaten en rechters, want daarover gaat het hoofdzakelijk, elkaar zeer hoofs behandelen, de confraterniteit onder advocaten beoefenen, elkaar zoveel mogelijk ter wille zijn, makkelijk een uitstel vragen en ook aanvaarden, ...

En tegenover magistraten zeer eerbiedig optreden, zonder morren een uitstel — soms van maanden — noteren, een lange incubatie van het vonnis goedschiks ondergaan.

4. Leven in breukvorm betekent zeer strak de termijnen en pleegvormen afdwingen, zich tegen elk uitstel verzetten, geen enkele afwijking van het parcours dulden, de stafhouder te pas en te onpas doen interveniëren, ...

En tegenover de rechters nors optreden, elke handeling van de rechter kritisch beoordelen, de griffier verzoeken akte te nemen van elke afwijking van het normale procesverloop, bij de korpsoversten klagen over datgene wat verkeerd gelopen is, ...

Kortom als advocaat lastig doen.

5. Wellicht kan een en ander geïllustreerd worden met een passage uit de magistrale roman van Pascal Mercier, *Nachtzug nach Lissabon* (München, 2004). Hierin gaat het onder meer om de briefwis-

seling tussen de vader, rechter, en de zoon, arts, waarbij deze laatste schrijft: *“Maar terug naar de rechtbank. Nooit zal ik het ongelof en de ontzetting vergeten die me overkwamen toen ik zag hoe officier van justitie en verdediger na het vonnis naar elkaar toe gingen en samen lachten. Ik had gedacht dat zoiets onmogelijk was en ik kan het tot op de dag van vandaag niet begrijpen.”*

Het is gebruikelijk dat de auteur van de Redactie Privaat uitdrukkelijk vermeldt dat het hier om een persoonlijk standpunt gaat en niet om een standpunt van de redactie.

Eigenlijk zou ik er willen aan toevoegen: dit is ook niet het persoonlijk standpunt van de auteur.

Het was enkel de bedoeling provocatief te zijn om een polemisch debat uit te lokken!

Marcel STORME